

Kužim spiku

TRIP

Disco-punk – gitare plus beat elektroničke podloge – glazbeni je smjer post-punka, ali ritmičnijeg i sporijeg tempa na koji se može fino prodrmati guzu... Naša preporuka za drmanje bila bi: **LCD Soundsystem, !!!, The Rapture, Out Hud, Klaxons, New Young Pony Club, SHITDISCO, Punks Jump Up, Digitalism, Justice, Uffie, MSTRKRFT, LO-FI-FNK, Hot Chip, Cut Copy, Data-rock...** Uglavnom, stvar je u ritmu, frizuri i stilu... U nanoštrenoj obrvi, u piercingu na pupku, u hulahupkama... Stvar je u stavu, u tajicama, u majicama sa šišmiš-rukavima, u romantici... Stvar je u plesnom podiju, u novim koracima, u rolama, stvar je u bojama... I u ekipi koja živi nekako ovako:

Produkcija fotografija: **Maja Krišković, Snježana Topalušić**
Fotografije: **Ivan Slipčević** | Prisuškivala: **Stela Jelinčić**

- E, ovi vaši modeli podsjećaju na Aerobijadu... - kaže čovjek koji drži svjetlo.

- Aerobijadu? - pitam.

- To ti je tematska zabava posvećena aerobiku... I ljudima koji idu na aerobik, kuiš? Vrlo širok raspon - može bit svašta... Bio sam na Aerobijadi, jednom. U Ljubljani. Glavnom gradu Slovenije, ne? A svake godine ti to ide u neku drugu svjetsku metropolu... Aerobijada, to ti je kao Rainbow festival, ali na temu ekipe na aerobiku, kuiš?

- Čija ideja?

- E, čija? Kad bi se setil... Jel Špele? Mojce? Nemam pojma. Neka frendica došla iz Ljubljane, ne? Glavnog grada Slovenije, ne? I to ti je sam tak zaživjelo. Krenut će dalje po svijetu i metropolama... E, to ti velim, ovi dvoje baš tak izgledaju... Ko da se tam spremaju... Ma, jesu oni neka plesna grupa?

TYSCOR

majica Jular, Prostor, Mesnička 5 (dvorište)

RINO TOMASOVIĆ, 25, otoplastičar

Rino već pet godina ne gleda televiziju, ni jedan program, ni jednu emisiju, bez veze mu je... Samo filmove... Svaki dan ustaje prera- no, ide na posao, usput ubode neko pecivo... Bavi se otoplastikom – izrađuje slušna pomagala.

– Radni tjedan, od ponedjeljka do petka, svaki dan mi je isti. Dižem se već u šest i kvarat, onda tuširanje, izlazak iz kuće u sedam i kva- rat, onda od sedam i po' do tri i po' je izrađivanje kanalnih pomagala u laboratoriju... – kaže. – Ali najljepši dan u zadnje vrijeme bila mi je subota u prosincu... Cijeli sam dan proveo sa svojom curom Mare i navečer je bio parti... A taj dan mi je najdraži zato što je završio izla- skom sunca... Okej, da... Svaki završi izlaskom sunca, ali ovaj je bio poseban... Čista romantika, ona i ja u autu, gledali smo izlazak... Bilo je predivno – kaže.

Trenutačno živi u Stobreču, a vikendom malo divlja po Splitu. Izlazi u *Kocku, Masters*, i ponekad u *Metropolis*. Ljeti čak navrati i do *Au- rore*.

– Ali nema baš puno mjesta za kvalitetan izlazak u Splitu – kaže i ljuti se.

Sve mu je to već dosadilo, objašnjava. Slobodno vrijeme provodi kod kuće, uz knjigu, uz muziku, uz kompjutor...

– Ali najviše volim biti u laboratoriju izrađujući slušna pomagala... I bavim se time jer mi je sluh jedna od važnijih stvari u životu... Ispun- java me kad nekome darujem sluh – kaže.

– Imaš hobi? – pitam.

– Pokušavam stvarati muziku kod kuće na klavijaturama... Sku- pljam stare satove, stare značke, stare konzole za igrice, stare ra- dije. Sve čemu je isteklo vrijeme. Jer sve postaje bolje kad je starije, čini mi se...

– Imaš neku ideju što ćeš s tim?

– Pa, zasad nemam – kaže.

– To je velika arhiva?

– Jedna *Atari* konzola, jedna *Mattel Electronics* konzola iz '78. i *Amstrat* konzola... To bi bilo sve od konzola.

– A gdje si ih našao?

– Sve po buvljacima. Jedna je iz Kaštela, jedna s Hrelića iz Zagre- ba, jedna iz Milana...

– Kažeš da voliš čitati? Koja ti je najdraža knjiga?

– Najdražu nemam, ali baš čitam: "Umijeće ljubavi", tantrički seks...

– Voliš film?

– Obožavam. Inače, neko sam vrijeme radio u videoteci. Volim stare filmove, ali nemam neki najdraži... Dosta je sve to opširno kod mene. Puno toga volim...

– Spomenuo si da si živio vani?

– Jesam. U Milanu i u SAD, u Kaliforniji... Radio sam kao zuboteh- ničar. Inače sam zubotehničar po zanimanju, ali sam prešao na sluh u zadnje dvije godine. U Americi sam živio kao dijete šest godina, a zadnji put kad sam bio - bio sam šest mjeseci... U Milanu sam živio dvije godine... Bilo mi je super, ali drago mi je što sam sad tu...

– Gdje bi volio živjeti, ono, u idealnom slučaju?

– Pa, na kraju, sad u Zagrebu... Doći ću tu raditi. Ostao bih u Hrvat- skoj... Sigurno. Nekako, vežu me ti osjećaji tipa - moja domovina i to... A uz Zagreb me veže i taj sluh... Prelazim u novu firmu, u Za- greb... Sluh me vodi sada kroz novi život. To mi je najvažnije. U tome želim uspjeti...

– Znači, sam zarađuješ? Živiš sa starcima? Ili solo?

– Živim s mamom u kući, u Stobreču. Ali u Zagrebu ću živjeti sam...

– Što voliš jesti?

– Mesožder sam i volim meso, grozno je koliko volim meso. Ne- mam najdraže jelo, zato što volim sve...

– Kobasice? Krvavice?

– O, da! Volim, volim krvavice... Obožavam krvavice... Volim svu do- maću hranu. Ali daj da razmislim koje mi je najdraže jelo...

– Ma dobro ako nemaš, nema veze...

– Riža s porilukom – šapće mu Mare.

– Eh, da... Rižu s porilukom koju Mare sprema stavi pod najdraže jelo.

– Kakav mobitel imaš?

– Nokiju 6300. Inače, obožavam tehniku. I audiofil sam. Obožavam pojačala, dobre zvučnike, dobre kablove, debele kablove... Oboža- vam i robote. Zapravo sam i robotfreak. Lud sam za robotima. Čak sam neko vrijeme nosio slušna pomagala da se osjećam kao kiborg. Isprobavao sam i kako to radi. Jedna vrlo dobra stvar. Čuješ, na pri- mjer, kako voda izlazi iz gume s dvadeset metara udaljenosti. Čuo sam ženu kako je zalijevala cvijeće na drugom katu... Nevjerojatno...

– Gdje nabavljaš odjeću? Imaš neku omiljenu marku?

– Nemam određene marke. Ne kupujem skupu robu. Nemam ni para za tu skupu robu. Ali da ih i imam, ne bih trošio na odjeću. Uvi- jek mi je bilo draže oblačiti se na buvljacima...

– Dakle, buvljak-šoping centar?

– Buvljak svakako. I možda tu i tamo HiM...

– Tko te šiša? Imaš super frizz...

– Mama me šiša zadnjih dvadeset pet godina i evo prvi put u živo- tu sam se dao drugoj u ruke i zadovoljan sam...

– Što misliš kako se frajeri oblače kod nas?

– Mislim da nemaju stila... Da bi trebali poraditi malo na tome.

Mislim da se ljudi tu malo gube, ne znaju kako bi se obukli, sve to ide prema cajnama... Zato sam se mnogo puta našao u neugodnoj situaciji. Dobio sam i dvije pleske od skinhedsa zato što sam bio punker... Ali dobro, to je već druga priča, priča iz prošlosti... Po klu- bovima me ljudi odmjeravaju... Pitaju se jesam li možda peder? Čim imaš uže gaće, drugačiju frizuru, čim se malo dotjeraš, gledaju te kao da si gej... Meni to ne smeta, ali muškarcima u Hrvatskoj ovakav stil općenito ne odgovara zato što su puni testosterona, pa onda jednostavno nikako da prestanu buljiti, da prestanu napadat... Ali sve je počelo davno, bio sam punker jedno pet godina... Onda se ovaj stil samo stvorio, izrastao na meni, kao, dodao sam više boja... Kad izidem vanka ne vidim nikog sličnog sebi...

– Što se sluša osim disco-punka? Ili si ti okorjeli...

– Jedino što ne mogu prožvakati je folk... A čuj, slušam Nirvanu, Pink Floyd, Franka Zappu, Raymonda Scotta, Captaina Beefhar- ta, Sex Pistole, Delialia Deryshirea, Toma Waitsa, Nicka Cavea, John Cagea, Johna Frusciantea, Leonarda Cohena, Bauhause, Talking Headse, Mogwai, Plaid, i tako... Onda, od digitalnih još i Laurenta Garniera, Anthonya Rothera, 2 Dollar Egg, 8 Bit Rocker- se, Akufen, Aphex Twin, Orbital, Nurse With Wound, Legovelt, Coil, Speedy J, Solvent, Silicon Scally, Radioactive Man... Volim i jazz, Milesa Davisa, Johna Coltrana... Stvar je u poštovanju. Veći- na ih je genialaca... Eh, da... Najdraži splitski bend bio bi Empty Wallets...

– Prema kojim pravilima pokušavaš živjeti?

– Hm... Sluh mi je jedna od najvažnijih stvari, to sam već rekao...

Onda, ne bih mogao bez ljubavi... I bez jednog pravog prijateljstva... Ravnam se najviše po ljubavi... Samo to u životu prolazi...

– Uspijevaš?

– Uspijevam. Iako mi neki ne vjeruju.

– A tko?

– Majka mi većinom ne vjeruje. Hahaha. Zato što smatra da me još nije odgojila. Znaš kako to ide s majkama.

MARIJA KOŠTIĆ, 21, studentica

– Rino i ja... Ljubav, i to... Pa, upoznali smo se na dočeku Nove godine u Splitu. Tjedan dana nakon toga išli smo na prvi spoj... Ali ja sam tu večer već morala natrag u Zagreb. Bili smo u gradu na par cigica. Tu se nekako nismo još poznavali, ali nas je prala opasna kemija... Nakon cuge otišli smo po moje stvari i mačka, i Rino me odveo na vlak za Zagreb. Na brzinu smo utrpali stvari u vlak... Glupo se, nespretno poljubili i vlak je krenuo... Rino je ostao sam na kolodvoru i tužno nabijao čašicu od jogurta nogom, a ja sam gledala kroz prozor... Onda, sama u tom kupeu... Cijelim sam putem plakala, skroz do Zagreba. Nakon telefonskog upoznavanja, sljedećih mjesec dana po pet-deset sati dnevno, Rino je došao na sedam dana u Zagreb... I što da ti kažem, ljubav je podivljala... Od tada iz dana u dan sve više divlja i divlja...

– Kakav ti je danas bio dan?

– Danas sam ustala oko jedanaest, onda sam popila kavu doma... Onda, došla sam na faks i popila još jednu kavu... Onda, išla sam na predavanje koje je trajalo dva sata... Nakon toga sam išla na ručak... Baš mi je bio lijep dan, kad već pitaš... Onda, išla sam s prijateljem do prostora gdje svira pa smo se malo družili. Vraćala sam se doma preko placa pa sam si kupila cvijet... Crveni... Došla sam kući, usisavala stan i čekala sljedeći dan...

– Jesi imala neugodnih iskustava zbog obleke?

– Jesam... Išla sam na razgovor za posao za, kao, nekakvu hostesu, za neki proizvod, parfem, nemam pojma, i baš sam obukla ovu majicu, kao, fino sam se sredila, i to... I onda, rekli su mi da ne mogu radit jer izgledam prenenormalno za proizvod, a kao za proizvod je bitno kako ja izgledam... A moda je izraz osobnosti. Inače, nije mi nikada nitko branio da se izrazim... Važno mi je da imam svoj stil, koji je, eto, malo drugačiji, neobičniji, poseban. Mislim da su stil i osobnost povezani. Ali nema veze, pa što ako netko nema stila? To mogu biti dobre osobe... Nemam predrasuda u tom smislu...

– Kako ljudi reagiraju na ovu frizuru?

– Pa, zna biti čudno... Recimo, nekad se neugodno osjećam u Konzumu... Dodem, kupujem, razgledavam, tražim nešto šareno... I onda, tamo gomila starijih žena... I gledaju me... Kao da misle da sam promašen slučaj, a vjerojatno sam bolja od njihovih unuka ili kćeri... Većini se, ipak, sviđa moj stil... Kuže. I starci su s godinama prihvatili... Nemam tih neugodnih situacija baš često...

– Bi li pristala na neki posao u kojem svaki dan nosiš neku nezanimljivu uniformu i moraš promijeniti boju kose?

– Ne bi'. Nije mi to cool... Ovisi o lovi, ofkors! Ali radila sam normalne poslove... Radila sam u skladištu, vozila sam viljuškar i bila sam lijepo prihvaćena.

– Gdje izlaziš, sad kad si u Zagrebu?

– U *Fanatik*. Ako uopće iziđem. I možda ako je nekad nešto u SC-u. Ali ustvari baš i ne izlazim. Više izlazim u Splitu nego u Zagrebu.

– Što radiš onda?

– U Zagrebu stojim doma... Gledam serije i crtam. Volim onu seriju *Absolutely Fabulous*. I, naravno, idem na faks. Studiram dizajn tekstila na Tekstilno-tehnološkom faksu, druga godina. Na faksu je okej. Moglo bi biti bolje, program bi mogao biti bolji, nekako bih da više crtamo, da se više možemo izraziti. Ali, ustvari, ne. Super mi je na faksu!

– Imaš hobi?

– Skupljam naočale, skupljam crvene haljine, skupljam svakakvo smeće i donosim ga doma s Hrelića, i to... Imam tu bolest. Skupljam

smeće. Ne mogu ništa bacit. Mislim, mogu, ali opet toga ostane ili kupim novo smeće... Stvarno, prekrcat mi je stan.

– Zašto? Koja je to opsesija?

– Pa, ne znam. Kad dođem na plac ili na Hrelić ili u Ofertisimu nađem puno šarenih stvari i donosim ih sve doma... Volim da mi je sve puno šarenih boja i da ima svašta...

– Živiš solo?

– Da, s mačkom kojeg sam dobila. Zove se Emo. Ima sve četiri noge...

– Što voliš jesti? Rino kaže da kuhaš najbolju rižu s porilukom.

– To je istina... – smije se. – A jedem sve. Ne idem baš u restorane. Najdraža klopka mi je pita od sira, ali jedem sve. Jedem i meso.

– Mobitel?

– Imam, ali nema ekran i star je jako.

– Marke?

– Ne nosim uopće marke. Hrelić je moj šoping-centar.

– Misliš li da naši ljudi sve pare potroše na odjeću? Da samo razmišljaju kako će izgledati?

– Što ja znam. Ako im je to ok, onda okej. Ja više volim trošiti na hranu... Dobro, dobivam i džeparac od doma... Tjedni džeparac mi je 400 kn i od toga moram kupiti hranu... I mačku - pijesak i hranu... I možda mi ostane za nove hulahopke... ili cvijet.

– Gdje želiš živjeti – u Zagrebu ili izvan naših granica?

– Ne bi' htjela živjeti vani, ali želim ići u Tokyo i Berlin... i Milano. To mi je sad napeto. Vidjela sam na sličicama da je lijepo.

– Koja ti je najdraža boja?

– Sve boje su mi drage.

– A cvijet?

– Ciklama... Baš sam si kupila novu ciklamu...

– Glumac? Glumica?

– Vincent Gallo... i glumica... hm, valjda Britany Murphy...

– Splitska riva?

– Pa, lijepa je... Svi nešto seru da ne valja... Kažu da je previše futuristička, da se ne uklapa u Dioklecijanovu palaču... Meni je super.

– Najdraži film?

– Ljilja Forever.

– Knjiga?

– Vrag nosi Pradu...

– Najdraži predmet? Možda crvena haljina?

– Ma ne. Ili zapravo da, ali i naočale. Naočale svakako.

– Modni dizajner/ica?

– John Galiano

– Vrijednosti?

– Ljubav, prijateljstvo... Imam puno prijatelja... Ali ipak samo par iskrenih...

– Planovi za budućnost?

– Udat se i rodit... Možda ne još, ali jednom sigurno da. Voljela bih otići van na postdiplomski, na doškolovanje... A kad Rino dođe živjeti u Zagreb, evo sad prvog aprila, upisat ćemo se na akrobatski rock'n'roll... Očekujemo da ćemo biti najbolji u Europi... Rino stvarno super pleše... I svi ga uvijek gledaju, komentiraju, nekad i plješču... I tako... E, a mogu isto reći koja mi je najdraža pjesma?

– Naravno. Reci.

– Najdraža pjesma mi je od Frane Lasića "Volim te budalo mala"... A volim i Madonnu, Alku Vuicu, DMXcrew... Hoćeš i to napisat?

tenisice **Adidas Ladybug** i hlače **Y-3**,
Sheriff and Cherry, Medvedgradska 3